

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

51.-52. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

48 Kč • 2,00 €

22. / 29. PROSINCE 2024

Z obsahu:

**Upřeme svůj zrak na
pravého Boha**

Homilie papeže Františka
při půlnoční mši svaté
24. prosince 2023
v bazilice sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Svatá Kateřina Labouré

Libor Rösner
- strana 4 -

Bůh je Láska

C. S. Lewis
- strana 6 -

Blahoslavený

Alan de Solminihač

Libor Rösner
- strana 11 -

**Jediný člověk,
který byl předpovězený**

Ct. Fulton J. Sheen
- strana 14 -

Proč se Bůh stal dítětem

- strana 16 -

Jezulátko a svatí

- strana 19 -

Vánoční mír

- strana 20 -

Svatá Mláďátka betlémská

- strana 21 -

Náš „osmdesátý Ježíšek“

- strana 22 -

Chléb svaté Zity (2)

Silvia Koscelanská
- strana 24 -

Proč se Bůh stal dítětem

Úvahy k vánočnímu tajemství

Vánoce: stáj, Maria a Josef, Ježíšek v jesličkách, dárky a vánoční stromeček. Nejsou Vánoce v první řadě svátkem pro děti? Pro mnohé dospělé, dokonce i pro nás křesťany, ztratily Vánoce svůj hluboký význam. Hledají se alternativní způsoby, jak oslavit tyto svátky. Většina si přeje především několik pohodových dní v teplém obýváku, na pohodlném gauči, u svařeného vína a dobrého jídla. Proto vás, milí čtenáři, zveme spolu s námi ponořit se do tajemství Vánoc, otevřít svoje srdce pro milost tohoto svátku, aby Dítě v jeslích mohlo také nám darovat nové narození. Najdeme si trochu času a položíme si otázku: Proč se Bůh vůbec stal dítětem? A co to znamená pro mne osobně?

Bůh se stal člověkem, aby zbožstil stvoření

Ve své lásce a moudrosti myslel Bůh od věčnosti na to, že se jednou stane člověkem, aby zbožstil celé stvoření. Uskutečnění tohoto věčného plánu nekoneč-

né lásky se po prvním hříchu stalo ještě naléhavějším, protože jen sám Bůh mohl překonat propast, kterou mezi lidstvem a Stvořitelem otevřel hřích. Uskutečnilo se to tak, že Ježíš, Bohočlověk, vzal na sebe všechny následky hříchu, včetně smrti, a proměnil je svoji pokornou božskou láskou.

To, co ve skutečnosti oddělovalo člověka od Boha – následky hříchu, utrpení a smrt – se tak dokonce stalo prostředkem milosti. Toto je vykoupení. Ježíš svým utrpením z lásky usmířil padlé lidstvo s Bohem a každému z nás znovu umožnil přístup k Otci.

Proto o velikonoční vigílii v nádherném velikonočním chvalozpěvu *Exsultet* právem zpíváme: „Ó šťastná vina, pro kterou k nám přišel tak vznešený Vykupitel!“

Přišel jako slabé, bezbranné dítě

Přece by se však mohla naskytnout otázka, zda bylo skutečně potřebné, aby se všemohoucí Bůh, Stvořitel vesmíru, narodil jako slabé dítě, odkázané na pomoc

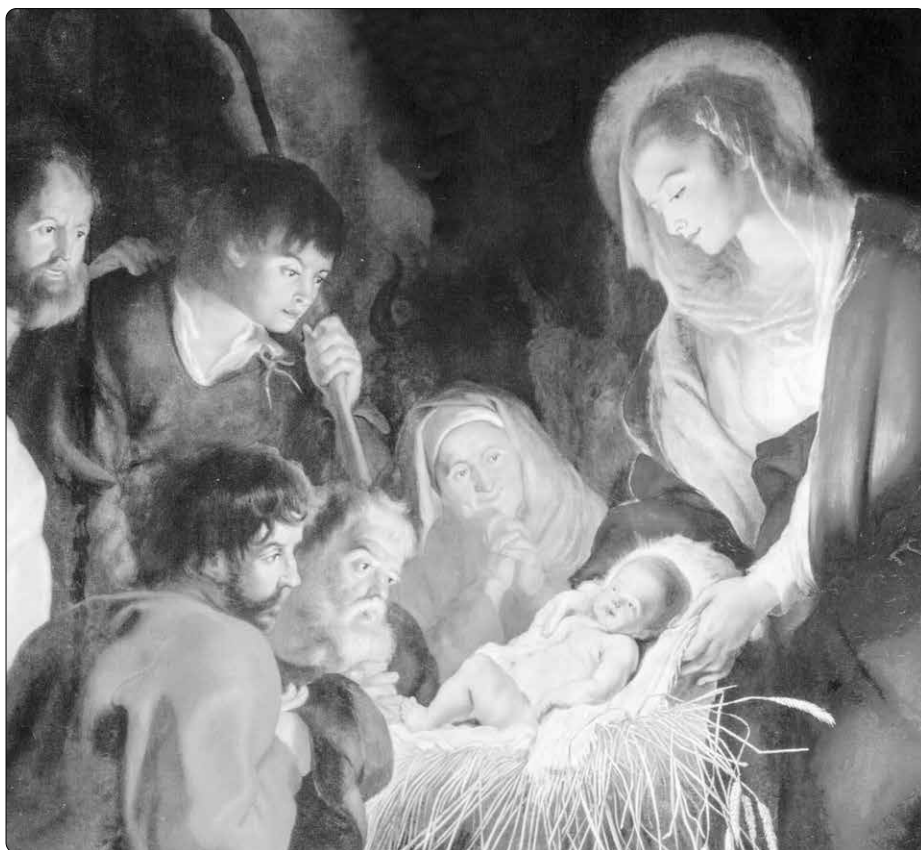

lidí. Nemohl Syn nebeského Otce přijít na svět hned jako dospělý? V první řadě můžeme konstatovat, že narození v betlémské stáji byla nanejvýš obdivuhodná událost. V panenském narození z Marie vstoupilo božské Dítě na tento svět. Svätý Josef byl prvním svědkem tohoto zázraku a zároveň byl též první, kdo se tomuto Dítěti klaněl. On přesně věděl, že otcem dítěte je sám Bůh. Pastýřům na polích museli toto tajemství později zvěstovat andělé, aby i tito chudí a prostí lidé mohli Novorozenému prokázat úctu, jaká mu náležela. Učenci ze vzdálených zemí přišli, aby se klaněli židovskému králi. Určitě museli být zvláštním způsobem osvíceni milostí, jelikož Dítě z Betléma uctili jako očekávaného Knížete pokoje.

Velikost tohoto dítěte musela být těm, kdo se mu klaněli jako první, později zjevena, protože navenek se Ježíšek nijak nelišil od jiných novorozenců. Byl hladový, plakal. Dítě bylo kojeno, usmívalo se a spalo. A přece bylo výjimečné pobývat v jeho přítomnosti! Jeho oči vyzařovaly nevinnost a čistotu dítěte, ale zároveň i cosi více, cosi božského, nepopsatelně hlubokého a něžného, cosi, co se dotýkalo srdcí. Nikdo neměl strach před tímto Dítětem a tak to zůstalo až dodnes. Dokonce i ten, kdo se bojí přísného, spravedlivého Boha, přichází k malému Ježíškovi s láskou, náklonností a pln důvěry. A přesně to je jeden z důvodů, proč Bůh přišel na zemi jako dítě. Tímto způsobem může nejlépe naplnit svoji nekonečnou touhu být s námi lidmi a darovat nám svoji odpouštějící lásku.

Toto je láska, která je ochotná přijmout každé ponížení, jen aby každé duši umožnila přiblížit se k němu.

Zažili to i pastýři, kteří byli považováni za bezvýznamné a nejmenší z izraelského lidu: byli chudí, nevzdělaní, špinaví

a nevyznačovali se právě vybranými způsoby. Ale necítili to jen oni. Nespočetné množství lidí až do dnešní doby je hluboce dojata při rozjímání nad božským Dítětem, dokonce při tom často zakusí útechu a uzdravení.

V Ježíškovi zjevuje Trojjediný Bůh něco ze své podstaty

Ba ani tento ušlechtilý motiv – zbavit člověka strachu před jeho vlastním Bohem – není nejhlubším důvodem, pro který se Bůh stal dítětem. V tajemství jesliček nám zjevuje Trojjediný Bůh, že v něm není jen Otec, ale i Syn, dítě. Ano, zpočátku bychom si nepomysleli, že být dítětem je něco hluboce božského, co je v Bohu od věčnosti a přetrvává v něm po celou věčnost. Druhá božská osoba, jelikož od věků vychází z Otce, od věků je plzena, je od věčnosti Synem – dítětem Otce. Od věčnosti byl Syn dítětem, a proto se stal lidským dítětem, jako odlesk božské dětskosti.

Syn se nikdy neoddělí od Otce, vždy žije v nekonečné blaženosti úplnou závislostí na svém Otci, a tím s ním žije dokonalou jednotou. To se, samozřejmě, nezměnilo ani tehdy, kdy se božský Syn stal člověkem a prošel všemi vývojovými stadii dítěte až po dospělost. Právě naopak, touto dětskou závislostí a jednotou se vyznačoval celý jeho pozemský život. Ježíš o tom vyprávěl svému lidu, když vysvětlil: „Syn nemůže činit sám od sebe nic, pokud to nevidí činit Otce.“ (Jan 5,19) „Já a Otec jedno jsme.“ (Jan 10,30)

Ježíš tedy nebyl slabým dítětem odkázaným na pomoc jen při svém narození, on zůstal také jako dospělý muž duchovně a duševně vždy dítětem Otce, závislým na něm a v lásce poslušným jeho vůli. Pohled, jež měl božský Syn od věčnosti upřený na svého Otce, nasměroval na něho i jako člověk. Ježíš tedy ve všem žil jako dítě z Otce: „Slova, která vám říkám, neříkám sám ze sebe: ale Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky.“ (Jan 14,10)

Proč být dítětem jako on?

Ano, vánoční tajemství má co říci také nám dospělým. Každý, kdo chce následovat Krista, napodobovat ho jako křesťan, musí se znovu narodit – musí se znovuzrodit v Duchu Svatém, jak to jednou v noci Ježíš vysvětlil farizeji Nikodémovi. Ná-

Michail Nikolajevič Vasilijev (1830–1900): *Bůh zástupů, Tret'jakovská galerie, Moskva*

sledování Krista začíná tím, že se v duši opět staneme dětmi. Být jako děti – to je něco tak nevyhnutelného, že sám Ježíš to stanovuje jako jedinou podmínku pro vstup do Otcova království: „Neobrátíte-li se a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království.“ (Mt 18,3)

Každé nenarozené dítě má v sobě něco fascinujícího a božského: nesrovnatelnou čistotu a přívětivost, něžnost a nevinnost, dobrotu a ochotu odpouštět. Naneštěstí člověk ztrácí tyto božské rysy, když dává stále větší prostor sobectví a pýše. Proto musíme Boha úpěnlivě prosit o nové srdce, které nám umožní být opět jeho dětmi. A přitom nám nikdo nedokáže tak dobře pomoci jako samotné božské Dítě, které v nekonečné míře nosí v sobě všechny tyto dobré, typicky dětské vlastnosti.

Božské Dítě v jeslích nám na Vánoce adresuje tato slova: *Já ti dávám sebe svého. Přijmi můj dar a také ty se mi daruj!* Dále nám říká: *Napodobuj mě, buď jako já: bez vypočítavosti, čistý a nevinný, tak přející dobro a ochotný odpouštět, tak upřímný – ale i tak statečný.*

Dítě je totiž velmi statečné a odvážné, ví, že je chráněno a neseno na silných ramenou otce, a ve své lásce k otci je často obdivuhodně obětavé. Vzpomeňme si jen na děti z Fatimy. Ježíšek nás vyzývá, abychom přemýšleli nad velikostí toho, že jsme malí. Bůh je dítě! A božské Dítě nám ukazuje, že v tom, že jsme dětmi, spočívá naše skutečná velikost, i když ji svět na první pohled nedokáže rozeznat.

*Z Vítězstvo Srdca 149/2022
přeložil a upravil -dd-*

Jezulátko a svatí

Úcta k Dítěti, ve kterém se sám Bůh stal člověkem, je stará jako sama církev. Někteří svatci obzvláště vynikali touto úctou. Připomeňme si některé z nich.

Svatý Jeroným (†420) strávil 34 let svého pohnutého života jako poustevník u jeskyně Narození v Betlémě. Bojoval zde proti vášním lidské přirozenosti s pohledem na pokorné Jezulátko. Zde vznikla většina jeho teologických děl. Svou niternou lásku k božskému Dítěti vyjadřují tato slova: *Obdivuji Pána, Stvořitele nebe a země, který se nenarodil uprostřed zlata, drahokamů, stříbra a hedvábí, ale na hlíně. Ve stáji, ve které byly nahromaděny naše hříchy jako špína. Přišel na svět uprostřed smeti celého světa, aby napravil ty, kteří tonou v nečistotě* (srov. Ž 113,7). *Chci se Dítěti, které pláče na slámě v jeslích, klanět a naslouchat mu. Chceme je vzít do své náruče a klanět se mu jako Božímu Synu.*

Svatý František z Assisi, velký ctitel ukřižovaného Spasitele, choval od své poutní cesty do Svaté země obzvláštní lásku k Ježíšovu dětství a k Vánocům. V roce 1223 oslavil Vánoce způsobem, jaký svět dosud nepoznal. Pozval svého přítele a poručil mu: „V lese u kláštera najdeš skalní jeskyni. Postav tam jesle naplněné senem. Musí tam být také vůl a osel, tak jak tehdy v Betlémě. Chci slavit příchod Páně zcela vážně a vidět na vlastní oči, jak chudý a nuzný chtěl být Pán kvůli nám.“

Na Štědrý den o půlnoci sešli se bratři u jeskyně. Z celého okolí přišli lidé s pochodněmi a svícemi. Jeden kněz sloužil mši svatou. Za oltář sloužily jesle, aby božské Dítě pod způsoby chleba a vína přišlo opět jako v Betlémě.

Příteli se najednou zdálo, že vidí v jeslích skutečné dítě, které spí. Bratr František vzal dítě láskyplně do náruče. Dítě se probudilo, usmálo se a hrálo si s jeho vousy i s hrubou kutnou. Touto zvláštní oslavou Vánoc založil František tradici jesliček a betlémů.

Svatá Klára z Assisi napsala: *Všimni si dobře chudoby toho, který leží v jeslích ovitý plenkami.*

Obdivuhodná pokora, úžasná chudoba! Král andělů, Pán nebe a země je položen v jeslích!

Svatý Antonín Paduánský (†1231) se původně zobrazoval pouze s lilii v ruce. Teprve od 15. století má v náruči Ježíška. Když jako kazatel byl v jednom městě hostem bohatého měšťana, dal mu hostitel k dispozici jednu světničku, aby mohl nerušeně rozjímat. Když obcházel domem, chtěl se z úcty a péče přesvědčit, jak se Antonínovi vede. Uviděl oknem, jak světec drží v ruce nádherné Dítě. Plný úžasu přemýšlel, odkud se to Dítě vzalo. Ježíšek upozornil sv. Antonína, že domácí pán je pozoruje. Když Jezulátko zmizelo, setrval sv. Antonín ještě dlouho v hlubokém rozjímání. Nakonec zavolal hostitele a prosil jej, aby o tom nikomu neříkal, dokud on, Antonín nezemře. Šlechtic dodržel slovo a teprve po světcově smrti vyprávěl o této příhodě pod přísahou. Vě-

rohodnost této zprávy potvrdil Pius XII. v apoštolském listě *Exsulta Lusitania felix*, ve kterém jmenoval sv. Antonína církevním učitelem.

Svatý Jindřich Seuse (†1366) byl velký německý mystik. Zřekl se kvůli Jezulátku šlechtického titulu: *Vzdej se falešných radostí svých přátel a skloň se zcela nízkou k Děťátku v jeslích ve své zvrhlosti, aby tě povýšilo ke své věčné důstojnosti.*

Kam přijde toto milé Dítě, tam se zvlčlý člověk změní v něžnost, hněvivý v tichost, zamračený v sladkost a mírnost. Co bylo namyšlené, bude pokorné, co bylo netrpělivé, bude vlídné. Neboť jestliže se vznešené božství snížilo k Dítěti, kdo by mohl zůstat nadutý?

Je někde člověk, který by z lásky opustil víc než Boží Syn? Není. Proto se zastav a odlož svoji panovačnost. Skloň se k jesličkám. Podívej se, jak mlčí věčná Moudrost. Nemůže mluvit! Ten, který byl v nebi, leží ve stáji, ten který byl mezi anděly, leží mezi dobytčaty.

Freska Panny Marie s Ježíškem mezi svatým Františkem z Assisi a svatou Klárou v kostele „Santa Maria del Carmine“ (Svatá Marie Karmelská) v italské Pavii

Svatý Ignác z Loyoly (†1556) se od vojenského povolání obrátil, když zraněn ležel v lazaretě a uviděl Jezulátko a jeho Matku: *Když jsem jednou ležel a nemohl spát, uviděl jsem obraz Panny Marie s Ježíškem. Pocítil jsem při tomto pohledu na dlouhý čas nesmírnou útechu. Naplnilo mě to hlubokým odporem k mému dosavadnímu životu, zvláště k hříchům proti tělu. Z mé duše zmizely všechny představy, které jsem tam dříve zasadil. Od té doby jsem nesouhlasil s žádným pokušením, ani v tom nejmenším.*

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše (†1897) měla zvláštní vztah k božskému Dítěti a viděla to jako své poslání, *následovat Je na „malé cestě duchovního dětství“.*

Odevzdala se Ježíškovi ještě před vstupem na Karmel. *Řekla jsem Ježíškovi, aby se mnou zacházel jako s bezcenným míčem, který můžeme hodit na zem, kopnout do něho, propíchnout ho, nechat ho ležet v koutě anebo přitisknout k srdci, když nám to dělá radost. Chtěla jsem se zcela přenechat jeho dětským rozmarům.*

To pro Terezii znamenalo podřídít svou vůli zcela svatému Boží vůli. Ale její srdce to naplňovalo radostí, odevzdaností a neochvějnou nadějí. Ze zvláštní úcty přijala také své řeholní jméno.

Svatý Otec Pio nesl na svém těle 50 let, až do své smrti 23. září 1968, rány našeho Pána. Ale byl také velkým ctitelům božského Dítěte. Jedné duchovní sestře napsal:

Při narození Ježíše slyšeli pastýři zpěv andělů, jak nám to říká Písmo svaté. Ale neříká nic o tom, že by svatá Panna a svatý Josef, kteří byli Ježíškovi zcela nablízku, slyšeli hlasy andělů nebo viděli nebeský jas. Co slyšeli? Pláč novorozeného Dítěte. Co viděli v polotemné stáji? Očka Dítěte zalitá slzami a jeho zimou se chvějící chudíčké malé tělíčko.

Ptám se vás: Kde byste zůstala, kdybyste si mohla vybrat? V temné stáji, kde pláče novorozeně, nebo s pastýři při sladkých melodiích a jasu nebeského světa? Zapřísahám vás, abyste milovala jesličky stejně jako Golgotu našeho ukřižovaného Pána.

Podle knihy A. M. Weigela:
Göttliches Kind, ich bete dich an

Překlad -lš- (Redakčně upraveno)

Vánoční mír

Skutečný mír srdce se nedá koupit ani vyjednat. Bohudík. Vedou se sice stále mírová jednání, ale protikladné zájmy se sotva podaří sladit pouhým jednáním. Sama mírová koexistence ještě nevytváří vánoční klid. Vánoční mír je ovocem smíření, které nám získal Ježíš Kristus.

Boží Syn nám získal milost, že všichni lidé jsou Božími dětmi, dokáží-li přijmout ducha dětství. Všichni mohou s něžností a důvěrou nazývat Boha *Abba* – Tatínku. Je naším dobrotivým společným Otcem. Skrze Ježíše, který se svým vtělením stal bratrem všech lidí, stali jsme se všichni v pravdě pokrevními příbuznými. Ten, kdo společného Otce skutečně miluje, nemůže pohrdat ani špatně zacházet s žádným jeho dítětem. A když se pro svůj hříšný egoismus staneme pro některého bratra cizími, může Boží otcovská láska způsobit, že se znovu poznáme, jak to čteme o Josefu egyptském: *Já jsem Josef, váš bratr.* V tomto duchu skutečného bratrství působí smíření pokoj, který svět nemůže dát.

Abychom se otevřeli tomuto všeobjímajícímu katolickému smíření, musíme se učit vzhlížet k našemu společnému Otci. Jeho Syn nám tak velice přiblížil Otcovu lásku. Jeho narozením se cesta k Otci stala kratší a bližší. Terezie z Lisieux mluví o *malé cestě*. „Malá cesta k Bohu je cesta duchovního dětství, je to cesta důvěry a úplné odevzdanosti.“

Skutečný příchod k jesličkám nastává tehdy, kdy jsme schopni říct i duševně nebo fyzicky chudému člověku se vši upřímností: „Jsi můj bratr. Mám tě rád.“

Jestli pocítí při tom trochu tepla, ať už je to člověk nemocný AIDS, přistěhovalec, drogově závislý nebo člověk postižený nouzí, můžeme jej svým přístupem jako *Maria zavínout do plenek a uložit v jeslích.*

I my sami potřebujeme stejnou měrou soucitnou lásku našich blízkých ve velké Boží rodině. Tam, kde o takovou lásku není nouze, tam zavládne i dnes skutečný vánoční mír.

Zdroj archiv Světla

MIMORÁDNÁ SLEVA PRO ČTENÁŘE SVĚTLA

VZNEŠENOSTI PANNY MARIE - I. A II. DÍL

Sv. Alfons Maria de Liguori
Preklad Dr. Stanislav Špírek CScR

Jedinečná učebnice mariánské úcty napsaná zakladatelem kongrega-

ce redemptoristů sv. Alfonsem de Liguori (1696–1787). *Vznešenosti* mají probudit v duších důvěru k Matce Boží a naučit je modlit se k ní. První svazek pojednává o modlitbách k Panně Marii a obsahuje také texty vroucích modliteb některých světců. Druhý svazek nabízí úvahy o sedmi hlavních slavnostech Panny Marie, o jejích sedmi bolestech jednotlivě a o ctnostech nejláhodnější Panny. V závěru najdeme pojednání o různých způsobech pobožnosti k Panně Marii a texty mnoha modliteb k Matce Boží.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • V MCM vydání první
Brož., A5, I. díl - 216 stran, II. díl - 264 stran,
470 Kč - po slevě 235 Kč (pouze jako komplet)

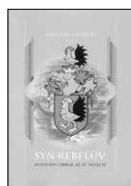

PÁN JEŽÍŠ O SVÝCH KNĚŽÍCH

Conchita Cabrera de Armida • Z italského přeložil PhDr. Lubomír Štula

Duchovní vize mexické mystičky 20. století bl. Conchity, ve kterých se Ježíš obrací ke svým kněžím. Tyto vize jsou v harmonickém souladu s tradiční katolickou naukou o kněžství, pomáhají prohlubovat tajemství kněžského života a především uvádí do meditace o přetvoření kněze v Krista.

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., A5, 392 stran, 298 Kč - po slevě 149 Kč

SYN REBELŮV • KULTURNÍ OBRAZ ZE 17. STOLETÍ

Jaroslav Vystrčil

Známý český historik se v této knize zabývá především postavou Václava Rudolfa Haranta z Polžic, katolického kněze a řeholníka. Byl nejmladším synem Kryštofa Haranta, popraveného při staroměstské exekuci roku 1621. Práce J. Vystrčila je volným vyprávěním, ale rozhodně nejde o beletrii, neboť se důsledně opírá o dostupné historické prameny. Postava Václava Rudolfa Haranta se však stala také spojovacím článkem k vyličení celého náboženského, kulturního a politického ovzduší daného období. Jsou zde rovněž popsány počátky a první doby rozkvětu kláštera sv. Václava na Zderaze i celé řeholní rodiny bosých augustiniánů na území naší vlasti.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 256 stran + 8 stran
obrazové přílohy, 248 Kč - po slevě 124 Kč

ANO, OTČE

P. Richard Gräf CSSp • Překlad Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově

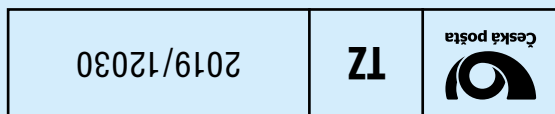
Realizovatelný a účinný návod pro rozvíjení osobního duchovního života. Autor je plně zakotven v Písmu svatém, z jeho slova vychází, v jeho slovu učí žít. Text je laskavým duchovním vedením na každý den i pro toho, kdo „nemá čas“, je vzdálen složitým teologickým úvahám, chce jen prostě s důvěrou vložit své srdce do otevřené náruče Boží.

Malice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé vydání, v MCM první
Brož., A5, 176 stran, 139 Kč - po slevě 70 Kč

Zásilková služba nebude z provozních důvodů od pondělí 23. 12. 2024 přijímat telefonické objednávky. Od pondělí 6. 1. 2025 bude probíhat inventura, ale budeme přijímat telefonické objednávky. Objednané zboží začneme posílat od pondělí 13. 1. 2025.

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.